Шанобливий шімджон до Небес, який осяює світ

Час до часу я піднімаюся на гору Пальван у Пьончані, що в провінції Канвон. Біля підніжжя цієї гори заввишки близько 1500 м розташований відомий курорт Йонпьон, який розвивають наші члени церкви. Це одне з місць, де знімали популярну корейську драму «Зимова соната». На верхівці цієї гори росте рідкісне дерево. Я назвала його деревом «матері і дитини».

Насправді це два дерева різних порід, які зрослися і стали одним цілим. Столітня китайська яблуня — це мати, а горобина, яка виросла в ньому, —дитина. Дерево «матір і дитина» так і росте, вони залежать один від одного і процвітають разом.

Можливо, стара китайська яблуня стала порожнистою, птах кинув у неї насіння горобини — і там виросло нове деревце. Китайська яблуня обіймає горобину і плекає, немов власну дитину. З часом коріння горобини глибоко вросло і стало підтримувати китайську яблуню, ніби піклуючись про свою матір. Так і ростуть ці два дерева разом, розквітають і плодоносять.

Ці дерева є яскравим прикладом шанобливого шімджон. Вони демонструють те, що я називаю «хьоджьон» — прекрасну любов, турботу та глибоке серце батьків і дітей.

Більшість корейців, уперше чуючи слово «хьоджьон», здивовано замислюється. На перший погляд — це звичне поняття, однак дати визначення йому непросто. Перед ними постає питання: це про душевні почуття чи про щось, що відбувається насправді? Корейське слово «хьо» також має значення «бути ефективним», тому дехто саме так його

трактує.

Термін «хьоджьон», який я створила, передбачає посвяту всієї душі, тому значення «бути ефективним» не є помилковим. Проте сенс, який я вкладаю в це слово, значно глибший і ширший. «Хьо» — це термін, який колись був поширеним на Далекому Сході. Якщо перекласти його українською, то можна було б сказати «шанобливість до батьків». Однак слово «шанобливість» не передає всієї повноти значення. Хьо означає шанобливість, яку мотивує любов; шанобливість не примусову, а радісну і добровільну, яка надає вашому життю найглибшого змісту. Зрозуміло, що вона охоплює і щиру пошану та любов до своїх батьків. Хьо — це прекрасна корейська традиція, що є основою життя. Сумно спостерігати за тим, як концепція хьо поступово зникає в суспільстві.

Коли я чую слово «хьоджьон», то думаю про своїх синів — найстаршого Хьо Джина та другого Хин Джина. Вони займають особливе місце в моєму шімджон. Обидва перейшли в духовний світ, але Хин Джин — першим. Попри те, що був підлітком, він мужньо стояв на передовій, щоб захистити свого батька. Хин Джин завжди казав: «Я буду захищати батька».

Наприкінці 1983 року, на піку холодної війни, ми з чоловіком виступали на великих мітингах «Перемога над комунізмом» у Південній Кореї. Ми знали, що прокомуністичні сили мають намір зупинити нас. Останній мітинг проходив у місті Кванджу, що було центром руху лівих у Південній Кореї. Перед тим, як мій чоловік мав вийти на сцену з промовою, я помітила, що його шпилька для краватки зникла. «Що з нею сталося?» — подумала я спантеличено. — Куди вона поділася?». За кілька хвилин після його виступу на іншому березі Тихого океану, в північній частині штату Нью-Йорк, Хин Джин потрапив в автокатастрофу. Хин Джин їхав по двосмуговій дорозі, коли зустрічна вантажівка, наїхавши на чорний лід, зісковзнула на його смугу. Він повернув машину праворуч, але не зміг уникнути лобового зіткнення.

Ухиляючись, Хин Джин прийняв прямий удар з боку водія, таким чином урятувавши життя своєму другові, котрий сидів на передньому пасажирському сидінні.

Згодом ми дізналися, що того дня в Кореї були агенти, які планували вбити мого чоловіка. Вони увійшли до глядацької зали в Кванджу і намагалися пройти до сцени, але не змогли втілити свій задум через щільний натовп. Сатана націлився на батька, але коли цей план було зірвано, він як жертву забрав нашого сина. Пожертвувавши собою, Хин Джин у такий спосіб дотримався обіцянки й захистив батька.

Коли Хин Джин народився, він три дні не розплющував очей, я дуже хвилювалася за нього. Своє коротке життя він завершив як син із найбільшою синівською шанобливістю до батьків. Цей шанобливий шімджон закарбувався в серцях наших членів церкви.

Наш найстарший син Хьо Джин любив музику. Без перебільшення можна стверджувати, що вплив Хьо Джина є головною причиною, з якої багато молодих людей Руху об’єднання сьогодні займаються музикою. Як старший брат він завжди казав: «Я — шанобливий син». Коли він дивився на мене, нерідко видавалося, що його душа сумує, бо моє життя було доволі складним, на відміну від матерів деяких його друзів. Він намагався втішити мене, гучно заявляючи: «Мамо! Коли я виросту, я все для вас зроблю!».

На початку 1970-х років, переїхавши зі сім’єю до Америки, ми помітили, що чимало американців зневажають азіатів. Ми з чоловіком не звертали уваги на таке ставлення, але це завдало душевного болю Хьо Джину. Люди сміялися з нас, але були й ті, хто співчував нам. Хьо Джин бачив усе це. Він знав, що комуністи погрожують його батькові, і, хоч йому було тільки 12 років, він знімав піджак і казав: «Я боротимуся з такими людьми, щоб захистити батька».

Він поступово усвідомлював, що перш ніж країни приймуть нове вчення, пройде немало часу. Однак вкотре ставив собі одне і те ж питання: «Хіба не існує способу зібрати всіх, немов вихором, і розповісти всім одночасно?». Одного дня він рішуче ляснув себе по колінах і вигукнув: «Саме так!». Він знайшов свою відповідь — рок-музика. Хьо Джин вирішив зворушити серця молодих людей і направити їх до Божого Принципу через музику.

Попри антикомуністичну студентську діяльність, він також створив у нашій церкві молодіжну музичну культуру і професійну студію звукозапису в нью-йоркському мангеттенському центрі. Якось він узяв на себе релігійне зобов’язання скласти та записати 10 000 пісень за три роки. Ніхто не зможе написати та записати з групою 10 пісень за день, але він робив це щодня протягом трьох років. Забувши про себе і зосередившись на складанні пісень, Хьо Джин робив це і вдень, і вночі. Він вірив, що це є виявом шанобливого шімджон, який робить його батьків щасливими; вірив, що його місія — зробити це заради світу. З-поміж багатьох його творів найбільше людям подобається пісня «Нехай дме» («Let It Blow»). У ній є слова: «Я повинен знайти ту людину, якою Бог хоче, щоб я був. Моє серце стукає, немов потяг, що мчить заради вас».

Дедалі більше людей зворушували пісні Хьо Джина, і чисельність членів церкви зростала. Сатана кипів. Хьо Джин вдень і вночі писав пісні, направляв їх своїм музикантам, записував і виступав, а також виголошував промови перед членами церкви в навчальному центрі «Бельведер» щонеділі о 6-й ранку. 2007 року він давав концерт на Олімпійському стадіоні в Сеулі, а потім здійснив концертний тур Японією. Це були його останні виступи. 2008 року він раптово помер через перевтому, спричинену виступами і безкінечним написанням пісень.

Музика Хьо Джина була вибуховою; так він висловлював свою пристрасну синівську відданість, свій хьоджьон, своїм батькові та матері. Щоб успадкувати дух Хьо Джина, щороку восени, разом із

фестивалем Космічного Сонхва в пам’ять про Батька Муна, ми проводимо фестиваль Хьоджьон, щоб віддати належне Хьо Джину. Наші члени церкви завжди будуть вдячні йому за душу, що вела їх до Бога через музику та засоби масової інформації.

Шанобливий син розмірковує, що він може зробити для своїх батьків, і робить це, незважаючи ні на що. Шаноблива дитина має дух служіння, її всюди радо приймають. Така дитина завжди втілює Божі сподівання. Ось чому дух хьоджьон насправді величний, бо якщо людина наділена таким духом, вона прагне служити іншим, а не собі.

Я посіяла насіння хьоджьон у світі в серпні 2016 року, на четверту річницю вознесіння Батька Муна. Після трьох років жалоби поминальну службу за Батьком Муном я перетворила зі скорботного зібрання на фестиваль нової надії і миру. Я назвала його «Шанобливий шімджон до Небес, який осяює світ». Наш комплекс біля озера Чонпьон став садом радості, на який вилилося сонячне світло любові.

З одного боку, ми йшли шляхом Істинних Батьків, а з іншого — насолоджувалися різноманітними культурними виступами. Одного разу ми провели фестиваль «Поділися улюбленими стравами Істинних Батьків» під гаслом «Їжа — це любов». Ми наповнили величезну миску завширшки з великий обідній стіл рисом та іншими смачними додатками. Використовуючи лопатки розміром з весла, аби все це перемішати, ми зробили пібімпаб і нагодували 20 000 людей у Міжнародному центрі миру. Це був ніби святковий обід, що об’єднав усі народи світу за одним столом, як єдину родину.

Ця пам’ятна подія охоплювала також лекції, семінари, зустрічі лідерів нашого руху, церемонію Благословення, звільнення предків тощо не лише в Кореї, а й за кордоном, які тривали понад місяць. Наша глобальна сім’я разом будувала духовну основу нашого майбутнього розвитку.

Я добре пам’ятаю обіцянку, яку дала в день смерті свого чоловіка: «Я відроджу Церкву об’єднання духом та істиною, як було за її перших днів». Я дотрималася цієї обіцянки. Шаноблива посвята наших синів, Хьо Джина та Хин Джина, живе в моєму шімджон разом із духом мого коханого чоловіка. Царство Небесне почнеться тоді, коли ми донесемо шанобливу посвяту до кожного, й усі люди, живучи заради інших, піклуватимуться одні про одних.

Шаноблива посвята — це видатна практична чеснота, а також вічний стовп життя. Практикувати шанобливу посвяту потрібно, поки живі наші батьки. Після того, як вони підуть, буде надто пізно присвячувати себе їм, як би ми того не хотіли. Необхідно розуміти цінність цієї миті і пишатися нею.

Revision #2
Created 2022-10-16 19:59:27 UTC by andres
Updated 2022-11-03 16:01:25 UTC by andres